

Dieblif omtalte, blev ved 2den Behandling ikke tilstrækkelig bemærket eller rimeligvis slet ikke bemærket af Nogen af os, og der er derved fremkommet den Betyndelighed, som ligeledes blev fremhævet, at vi, uden at have omtalt dette Ændringsforslag ved 2den Behandling og uden at have prøvet paa ved at fremkalde en Diskussion at faae det forkastet, nu have besluttet at stille det foreliggende Ændringsforslag, hvorved vi foreslaa, at den tagne Bestemmelse skal gaa ud igjen. Grunden til, at man oversaa Betyndingen af det Ændringsforslag, som dengang foreslaa, og paa hvilken man først blev opmærksom under selve Afstemningen, ligger rimeligvis i, at man ikke kunde vente i et Lovforslag som det her foreliggende om smitsomme Sygdommes Indførelse i Riget, at der skulde prøves paa ved et Ændringsforslag at indbringe en Bestemmelse, som efter min og sikkert efter mange Andres Formening er af en saa vidt gaaende Betynding, at den ikke let kunde ventes at ville blive bragt ind ved et Ændringsforslag i en saadan Lov. Denne Bestemmelse, som er optagen ved 2den Behandling i 2den Passus af § 12, har et Indhold, som efter vor Formening ikke kan og ikke bør blive staaende hverken i denne Lov eller i nogen som helst anden Lov. Der er i § 12, 1ste Afsnit, saaledes som den stod i Lovforslaget fra Begyndelsen af, tillagt Justitsministeriet en Bemyndigelse til under visse Omstændigheder at foreskrive bestemte Forholdsregler. Nu har man villet indbringe den Bestemmelse, at disse af Justitsministeriet eller af Justitsministeren tagne administrative Forholdsregler skulle kunne ophæves ved en Beslutning af Rigsdagen, altsaa kunne ophæves ad administrativt Vei. Man vil derved tillægge Rigsdagen efter vor Opfattelse en administrativ Myndighed, gjøre den til en Overadministration, og det kan efter vor Formening ikke gaa an ved nogen som helst Lov. Det er fuldstændig i Uoverensstemmelse med hele vor Statsforfatning, og vi tro derfor, at denne Bestemmelse, uden at vi vidtløftig behøve at begrunde vor Anskuelse, ikke vil kunne gaa igjennem, efterat man er bleven opmærksom paa dens Betynding. Jeg tillader mig derfor at anbefale, at hele denne Sætning, de to sidste Linier af § 12, udgaa. Vi have ikke villet foreslaa, at de to første Linier i anden Passus ogsaa skulde udgaa, for ikke at gjøre Forandringen ved denne 3die Behandling større, end den efter vor Opfattelse bør være. Vi have kun foreslaaet her at forandre Ordene „Beretning om“ til „Overføgt over“, fordi „Beretning“ i det sædvanlige Forretningsprog betegner en Ytring fra en underordnet Autoritet til en overordnet, og det Samme, som jeg har tilladt mig i dette Dieblif at udtale, gjælder altsaa ogsaa om dette Ord. Det forekommer os at være vigtigt, at en Minister skal aflægge en Beretning for Rigsdagen. Dertil skal jeg foreløbig indskrænke mig.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal i Anledning af det Ændringsforslag, som er stillet, og som den erede sidste Taler (Nosen) er Ordfører for, tillade mig et Par Bemærkninger. Jeg skal begynde med at sige, at det jo er en Selvfølge, at jeg helst er fri for denne Tilføielse; men jeg har paa den anden Side ikke fundet nogen Anledning til at modsætte mig den og derved maaste skabe en Anstødssten for Loven, fordi selve Sagen nemlig ikke forekommer mig at have nogen saadan principiel Betynding, som den sidste erede Taler synes at ville tillægge den. Det er jo ikke nogen almindelig Bestemmelse; det er selvsølgelig en Bestemmelse, der ikke kan finde Anvendelse, undtagen netop i denne Lov, og jeg opfatter Sagen saaledes, at det ved denne Bestemmelse er Meningen at begrænse den Myndighed, Regjeringen har til at sætte Karantæneforanstaltninger i Værk paa den Maade, at de skulle hæves, dersom senere begge Rigsdagens Thing enes om en Beslutning i den Retning. Det er en Begrænsning af Bemyndigelsen; istedetfor at give den pure, gives den med denne Betingelse, der tillige naturligvis indeholder en Tidsgrænse, og det er en Mellemting mellem en pure og en ubetinget Lovbemyndigelse, og saa paa den anden Side en simpel Henvisning til at benytte en foreløbig Lov, hvilket ikke er uden Betynding. Det behøver jo nemlig ikke nærmere at paapeges, at det vil være en fuldkommen feilagtig Anskuelse, hvis man vilde sige: Ja, saa behøver man jo egentlig ikke det Hele; thi saa kan Regjeringen benytte foreløbige Love. Der er nemlig den store Forskjel, at den foreløbige Lov jo vil falde bort, naar blot et af Thingene negter den sit Samtykke, naar den forelægges for Rigsdagen, hvormod de Foranstaltninger, som denne Lov omhandler, blive staaende ved Magt saalænge, indtil det lykkes at tilveiebringe en overensstemmende Beslutning af begge Thing om, at de skulle falde bort. Det, at der indrømmes Regjeringen en vis Myndighed til at gribe ind ved Anordning, men at den dog ikke absolut gjøres afhængig af, at en paafølgende Forsamling af Repræsentationen ikke negter sit Samtykke dertil, er ikke noget Uørt. Hvis de Herrer tro det Modsatte, tage de feil. Det er Noget, man har Sideslykker til i andre konstitutionelle Stater og navnlig i det tydske Rige. Der haves ikke saa Love, flere Exempler i alt Fald paa Love, ved hvilke der tillægges enten Keiseren eller „Bundesrath“ en Bemyndigelse til at ordne Et eller Andet ved Anordning, men med den Tilføielse, at Anordningen hæves, hvis Rigsdagen, hvis „Reichstag“ forlanger det. Der findes Bestemmelser af den Art, f. Ex. i den tydske „Gewerbeordnung“ af 1869, § 16 og § 56, og der findes ogsaa Bestemmelser af tilsvarende Natur i Loven for den nye Civilprocesordning; der er ogsaa givet Regjeringen en vis Myndighed til